

آنگونه که شایسته است باشید

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: دوم پطرس باب ۱ آیات ۱ تا ۱۵؛ افسسیان باب ۲ آیه ۸؛ رومیان باب ۵ آیات ۳ تا ۵؛ عبرانیان باب ۱۰ آیه ۳۸؛ رومیان باب ۶ آیه ۱۱؛ اول قرنتیان باب ۱۵ آیات ۱۲ تا ۵۷.

آیه حفظی: «و به همین جهت، کمال سعی نموده، در ایمان خود فضیلت پیدا نمایید و در فضیلت، علم و در علم، عفت و در عفت، صبر و در صبر، دینداری و در دینداری، محبت برادران و در محبت برادران، محبت را» (دوم پطرس باب ۱ آیات ۵ تا ۷).

یکی از چیزهای عجیب در مورد عهد جدید این است که در فضایی محدود تا چه میزان حقیقت می‌توان «گنجاند». درس این هفته دوم پطرس باب ۱ آیات ۱ تا ۱۴ را پوشش می‌دهد. پطرس در این ۱۴ آیه، به ما درباره عدالت از طریق ایمان تعلیم می‌دهد. سپس به این نکته می‌پردازد که قدرت خدا چه کارهایی می‌تواند در زندگی مردمی انجام دهد که خود را تسلیم عیسی کرده‌اند. او در مورد این حقیقت شگفت‌انگیز که ما می‌توانیم «شریک طبیعت الهی» بشویم سخن می‌گوید (دوم پطرس باب ۱ آیه ۴) تا بدین ترتیب از فساد و حرص جهان رها شویم.

در واقع، ما نه تنها به لوح فضائل مسیحی دست یابیم، بلکه پطرس آن‌ها را به ترتیبی خاص ارائه می‌دهد. آنها یکی پس از دیگری می‌آیند و دیگری را دنبال می‌کنند تا زمانی که با مهمترین آنها به اوج می‌رسند.

او همچنین درباره واقعیت مفهوم مسیحی بودن و «تطهیر شدن» از گناهان گذشته؛ مینویسد (دوم پطرس باب ۱ آیه ۹) و سپس حتی ایده اطمینان از نجات را پیش می‌کشد؛ آن وعده حیات جاودان در «ملکوت جاودان» (دوم پطرس باب ۱ آیه ۱۱).

و در نهایت، ما حتی با بحث کوتاهی درباره موضوع بسیار مهم وضعیت مرگ مواجه می‌شویم. این میزان بالا از حقایق عمیق و غنی تنها در آیه ۱۴ شگفت آور است!

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۲۷ مه آماده شوید.

۲۱ مه

یکشنبه

ایمان بعنوان نعمتی گرانبها

آیات ۱ تا ۴ باب ۱ دوم پطرس را بخوانید. پطرس می‌گوید که ما در عیسی مسیح به چه چیزی نائل شده ایم؟ یعنی، واقعیت فیض در اینجا چگونه دیده می‌شود؟

پطرس این نامه را اینگونه آغاز میکند که خطاب به کسانی است که «با ما به نعمت گرانبهای دست یافته اند.» (دوم پطرس باب ۱ آیه ۱)؛ «یا ما ایمانی یکسان دارند.» واژه ترجمه شده «گرانبها» یعنی «دارای ارزش برابر» یا «دارای امتیاز برابر» می‌باشد. او می‌گوید که آن‌ها به این ایمان با ارزش «نائل» گردیده اند؛ نه اینکه استحقاق یا شایستگی آن را داشته باشند، بلکه آن را به عنوان عطایی از جانب خدا دریافت نموده‌اند. یا، همانطور که پولس نوشته است: «زیرا به سبب فیض خداست که شما از راه ایمان نجات یافته‌اید و این کار شما نیست بلکه بخشش خداست» (افسیسیان باب ۲ آیه ۸). این عطیه با ارزش است زیرا «بدون ایمان محال است که انسان خدا را خشنود سازد» (عبرانیان باب ۱۱ آیه ۶). این نعمت گرانبهاست زیرا ما با این ایمان وعده‌های فوق‌العاده‌ای داریم.

پطرس تأکید می‌کند که «قدرت الهی» عیسی، همه چیزهایی که مربوط به زندگی و پارسایی است، به ما عطا نموده است (دوم پطرس باب ۱ آیه ۳). هستی و وجود ما تنها به واسطه قدرت خداست و تنها بواسطه قدرت او می‌توانیم به قدوسیت نائل شویم. و این قدرت الهی از طریق «معرفت او که ما را به جلال و فضیلت خود دعوت نموده»، به ما ارزانی شده است (دوم پطرس باب ۱ آیه ۳؛ یوحنا باب ۱۷ آیه ۳ را نیز ببینید).

ما فرا خوانده شده‌ایم که خدا را دوست بداریم، اما چگونه می‌توانیم خدایی را که نمی‌شناسیم، دوست داشته باشیم؟ ما از طریق عیسی، کلام مکتوب، جهان خلقت و تجربه زندگی با ایمان و اطاعت می‌توانیم خدا را بشناسیم. ما خدا و واقعیت او را با کاری که در زندگی‌مان می‌کند، می‌شناسیم، دانشی که ما را تغییر خواهد داد. و قادر خواهیم بود او را از طریق واقعیت فیضی که به ما داده است، بشناسیم.

حتی سپس پطرس چیزی حیرت‌آورتر می‌گوید: اینکه به ما نیز «وعده‌های بی‌نهایت عظیم و گرانبها» داده شده است که شامل شریک شدن در «طبیعت الهی» می‌شود (دوم پطرس باب ۱ آیه ۴). بشر در ابتدا به شکل خدا خلق شد؛ آن شکل به میزان زیادی ضایع

و دگرگون شده است. هنگامی که ما دوباره متولد می‌شویم، یک زندگی جدید در عیسی داریم که برای باز گرداندن تصویر الهی خویش در ما تلاش خواهد کرد. اما اگر خواهان بروز این تغییر هستیم، باید از فساد و حرص جهان‌گریزان باشیم.

اگر عاری از ایمان بودید، زندگیتان چگونه بود؟ این پاسخ چگونه به ما در درک دلیل با ارزش بودن عطای ایمان کمک می‌کند؟

۲۲ مه

دوشنبه

محبت، غایتِ فضیلتِ مسیحی است

دوم پطرس باب ۱ آیات ۵ تا ۷، رومیان باب ۵ آیات ۳ تا ۵، یعقوب باب ۱ آیات ۳ و ۴ و غلاطیان باب ۵ آیات ۲۲ و ۲۳ را بخوانید. چه موضوع مشابهی در این آیات دیده می‌شود؟

شمردن فضائل در میان فلاسفه جهان کهن متداول بود. چنین برشماری اغلب «صورت فضائل» خوانده می‌شوند و نمونه‌های مختلفی در عهد جدید وجود دارد (رومیان باب ۵ آیات ۳ تا ۵، یعقوب باب ۱ آیات ۳ و ۴، غلاطیان باب ۵ آیات ۲۲ و ۲۳). به احتمال بسیار، خوانندگان پطرس با چنین صورت‌هایی آشنا بودند، اگر چه تفاوت‌های جالبی میان آنچه یک فیلسوف ممکن است بر شمارد و صورت‌های پطرس وجود دارد. توجه کنید که پطرس عمداً آن‌ها را به صورت متوالی مرتب نموده است تا هر فضیلت بر پایه فضیلت پیشین ساخته شود، تا زمانی که به اوج خود یعنی به محبت برسد!

تمام فضائلی که پطرس بکار می‌برد، معنای مهمی دارند:

ایمان: در این مضمون، ایمان هیچ چیزی نیست بجز ایمان رستگار کننده عیسی (غلاطیان باب ۳ آیه ۱۱ و عبرانیان باب ۱۰ آیه ۳۸ را ببینید).

فضیلت: فضیلت (به یونانی *arête*)، کیفیتی خوب از هر نوع، حتی در میان فلاسفه بت پرست نیز سرایت کرده بود. آری، ایمان حیاتی است، اما باید به تغییر زندگی هدایت شود، نوعی زندگی که فضیلت در آن پدیدار می‌شود.

علم (معرفت و شناخت): پطرس مطمئناً درباره علم از دیدگاه عمومی سخن نمی‌گوید، بلکه در عوض از شناخت و معرفتی سخن می‌آورد که از رابطه نجات بخش با عیسی مسیح نشأت می‌گیرد.

عفت / کنترل نفس: مسیحیان بالغ قادر به کنترل تمایلات خود بخصوص آن‌هایی

هستند که به افراط منتهی می‌شوند.

صبر / پایداری: پایداری، بویژه در مواجهه با سختی‌ها و آزار و جفا، تحمل است. دینداری: در جهان بت پرستان، واژه ترجمه شده اینجا به عنوان «دینداری» به معنی رفتار اخلاقی است که از اعتقاد به خدا ناشی می‌شود. در عهد جدید، مفهوم رفتار اخلاقی ناشی شده از باور به یک خدای حقیقی را نیز دارد (اول تیموتائوس باب ۲ آیه ۲). محبت برادرانه: مسیحیان مانند یک خانواده هستند و دینداری به اجتماعی منتهی می‌شود که مردم در آن با یکدیگر مهربان هستند. محبت: پطرس فهرست را با محبت به اوج می‌رساند. او مانند پولس سخن می‌گوید: «و الحال این سه چیز باقی است: یعنی ایمان و امید و محبت. اما بزرگتر از اینها محبت است» (اول قرنتیان باب ۱۳ آیه ۱۳).

پطرس پیش از اینکه برشماری فضائل را آغاز کند، می‌گوید که ما باید برای بدست آوردن این فضائل، «سخت بکوشیم» (دوم پطرس باب ۱ آیه ۵). منظور او از این جمله چیست؟ تلاش بشری چه نقشی در تمایل ما به داشتن زندگی خدا محور و وفادارانه دارد؟

۲۳ مه

سه شنبه

خودتان باشید

پطرس پس از ارائه فهرستی که ما باید بعنوان پیروان مسیح با سخت کوشی در پی آن باشیم نتیجه را ابراز میدارد.

آیات ۸ تا ۱۱ باب ۱ دوم پطرس را بخوانید. رابطه میان آنچه پیش از این برای فرد مسیحی انجام شده است و اینکه یک مسیحی چگونه باید زندگی کند چیست؟

پطرس به خوانندگان خود اصرار می‌ورزد که بر اساس واقعیت جدید در عیسی زندگی کنند. ویژگی‌های ایمان، فضیلت، علم، عفت، صبر، دینداری، محبت برادرانه و محبت «در شما یافت می‌شوند و اضافه می‌شوند» (دوم پطرس باب ۱ آیه ۸).

مشکل اینجاست که همه مسیحیان بر اساس این واقعیت جدید زندگی نمی‌کنند. بعضی در علم و شناخت خداوندمان عیسی مسیح بی‌اثر و بی‌ثمر هستند (دوم پطرس باب ۱ آیه ۸). چنین مردمی فراموش کرده‌اند که از «گناهان گذشته» تطهیر شدند (دوم

پطرس باب ۱ آیه ۹). بنابراین، پطرس می‌گوید، مسیحیان باید با واقعیت جدید که در عیسی برای ایشان حقیقت دارد، زندگی کنند. آن‌ها در مسیح، بخشش، تطهیر و حق شریک شدن در طبیعت الهی را دریافت کرده‌اند. از این رو، آن‌ها باید «جد و جهد کنند تا دعوت و برگزیدگی خود را ثابت نمایند» (دوم پطرس باب ۱ آیه ۱۰). آنان عذر و بهانه‌ای ندارند که همچون گذشته زندگی کنند و معذوریتی ندارند که مسیحیانی «بی‌ثمر» یا «بی‌حاصل» باشند.

«ما درباره ایمان بسیار می‌شنویم، اما باید در مورد اعمال بیشتر بشنویم. بسیاری جانهای خود را با یک زندگی مذهبی سهل انگارانه و سازشکارانه و بی صلیب فریب میدهند.» - الن جی. وایت، ایمان و اعمال صفحه ۵۰.

Ellen G. White, Faith and Works, p. 50

آیه ۱۱ باب ۶ رومیان را بخوانید. پولس در اینجا چه چیزی می‌گوید که بازتاب گفته پطرس در مطالعه امروز است؟

در یک مفهوم، پطرس و پولس هر دو یک مطلب می‌گویند: «خودتان باشید.» و ما مخلوقات جدید در مسیح، تطهیر شده از گناه و شریکان طبیعت الهی هستیم. به این دلیل است که می‌توانیم زندگی که به آن فراخوانده شده‌ایم را داشته باشیم. ما باید «مانند مسیح» باشیم که معنی «مسیحیت» می‌باشد.

شما چقدر «شبه مسیح» هستید؟ در چه حوزه‌هایی جای پیشرفت دارید؟

۲۴ مه

چهارشنبه

برچیدن خیمه

«ولی من تا زنده هستم صلاح می‌دانم که با یادآوری و تذکر شما را بر انگیزانم. من می‌دانم که به زودی، چنانکه خداوند عیسی مسیح به من نشان داد این خیمه را ترک خواهم نمود» (دوم پطرس باب ۱ آیات ۱۳ و ۱۴).

اسکار کالمن در سال ۱۹۵۶، مطلبی کوتاه برای مطالعه نوشت تحت عنوان: Immortality of the Soul or) جاودانگی روح و یا رستاخیز مردگان?: شهادت عهد جدید (Resurrection of the Dead?: The Witness of the New Testament). او استدلال نمود

که مفهوم رستاخیز با مفهوم روح جاودان کاملاً با هم در تناقض میباشند. علاوه بر این، او گفت که عهد جدید صراحتاً در باره قیام مردگان سخن می‌آورد است. او بعدها نوشت «هیچ کدام از آثار من چنین شور و شوق یا ضدیتی شدید را بر نینگیخته بود.»

آیات ۱۲ تا ۵۷ باب ۱۵ اول قرنتیان را بخوانید. پولس اشاره می‌کند که در مرگ چه اتفاقی رخ می‌دهد؟

مطالعه و بررسی در مورد آنچه عهد جدید درباره مرگ و رستاخیز می‌گوید، بسیاری از عالمان عهد جدید را متقاعد کرده است که حق با کاملن بود. عهد جدید در حقیقت مفهوم رستاخیز را نشان می‌دهد و نه مفهوم جاودانگی روح که از مرگ جسم نجات پیدا می‌کند. برای مثال، پولس در آیات ۱۶ تا ۱۸ باب ۴ اول تسالونیکیان، کسانی را که عزیزانشان را از دست داده‌اند، تشویق می‌کند که با این علم که هنگامی که عیسی بازگردد، تمام مردگان را زنده خواهد کرد، تسلی بیابند. پولس در آیات ۱۲ تا ۵۷ باب ۱۵ اول قرنتیان، بطور گسترده‌ای رستاخیز را تشریح می‌کند. او با متذکر شدن این موضوع سخنان خود را شروع می‌کند که ایمان مسیحی بر پایه رستاخیز مسیح است. اگر عیسی زنده نمی‌شد، هر ایمانی به او بیهوده بود. اما، پولس می‌گوید، (مسیح برآستی از مردگان برخاسته و نویر خوابیدگان شده است و رستاخیز مسیح از مرگ همه کسانی که به او ایمان دارند و در او زندگی میکنند را نیز قادر می‌سازد تا از مرگ برخیزند.

پولس درباره رستاخیز جسم در آیات ۳۵ تا ۵۰ باب ۱۵ اول قرنتیان سخن می‌گوید. او جسم‌های جدیدی که ما در رستاخیز دریافت خواهیم کرد را با جسم‌های کنونی‌مان مقایسه می‌کند. آنچه اکنون داریم خواهد مرد؛ آنچه در رستاخیز دریافت خواهیم کرد هرگز از بین نخواهد رفت.

به طور خلاصه، هنگامی که عهد جدید از مرگ سخن می‌گوید، در باب رستاخیز تأکید دارد و نه جاودانگی روح. بعنوان درک این موضوع آیات ۱۲ تا ۱۴ باب ۱ دوم پطرس پیش آگاهی می‌دهند که دانستن آن مهم است.

۲۵ مه

پنجشنبه

ایمان در مواجهه با مرگ

آیات ۱۲ تا ۱۵ باب ۱ دوم پطرس را بخوانید. پطرس با اشاره به اینکه بزودی باید خیمه خود را برچینم، چه منظوری دارد؟

آیات ۱۲ تا ۱۴ باب ۱ دوم پطرس، موقعیت نامه را آشکار می‌کند. پطرس فکر می‌کند که در شرف موت است و این نامه شامل آخرین وصیت یا پیام او می‌باشد. اینکه پطرس انتظار مرگ دارد، با این عبارت نمایان می‌شود، «مادامی که در این خیمه هستم... می‌دانم که وقت برچیدن خیمه من نزدیک است»، که در آیات ۱۳ و ۱۴ باب ۱ دوم پطرس یافت می‌شود. پطرس جسم را به خیمه تشبیه می‌کند که او در زمان مردن آنرا بر می‌چیند. در واقع، بسیار واضح است که پطرس در زمان اشاره به برچیدن خیمه اشاره به جسمش دارد، اما مترجمان امروزی تمایل به ترجمه نمودن این آیه به این صورت دارند، «تا زمانی که در این جسم هستم... زیرا که می‌دانم مرگ من بزودی فرا خواهد رسید». هیچ چیزی از گویش زبانی پطرس پیشنهاد نمی‌کند که هنگامی که از خیمه یا جسم خود دست بکشد، روح او به عنوان موجودی مجزا باقی خواهد ماند.

بار دیگر آیات ۱۲ تا ۱۵ باب ۱ دوم پطرس را بخوانید. به نظر می‌رسد که پطرس چگونه با واقعیت مرگ قریب‌الوقوعش کنار می‌آید و آن نگرش درباره ایمان به ما چه درسی می‌دهد؟

آیات ۱۲ تا ۱۵ باب ۱ دوم پطرس، به سخنان او عظمت و هیبت می‌بخشند. او با علم به این که بزودی دار فانی را وداع خواهد گفت، این مطلب را می‌نویسد. او از این موضوع آگاه است، زیرا همانطور که گفت، «خداوند ما عیسی مسیح نیز مرا آگاهانید». با این وجود، به نظر می‌رسد هیچ ترس، نگرانی و اضطرابی وجود ندارد. در عوض، تأکید او بر خوشبختی کسانی است که آنان را ترک می‌کند. او می‌خواهد که آن‌ها در «واقعیت جدید» استوار باشند و - تا زمانی که او زنده است - ایشان را به وفادار بودن نصیحت نمود. ما می‌توانیم در اینجا واقعیت و عمق تجربه پطرس را با خداوند بینیم. آری، او به زودی خواهد مرد و آن نیز مرگی خوشایند نخواهد بود (یوحنا باب ۲۱ آیه ۱۸ را ببینید)، اما نگرانی متواضعانه او در مورد منفعت دیگران است. پطرس براستی مردی بود که با آن ایمانی که آموخت، زندگی می‌کرد.

در مواجهه با واقعیت وحشتناک مرگ ایمان چه کمکی به ما می‌کند؟ چگونه می‌توانیم پیام‌های امید فوق‌العاده‌ای که داریم، حتی در روبرو شدن با مرگ، بدلیل کاری که عیسی برایمان انجام داده است، اطمینان داشته باشیم؟

تفکری فراتر: همانطور که دیدیم، پطرس می‌دانست که بزودی می‌میرد. و او می‌دانست (و برای مدت طولانی) که چگونه قرار بود بمیرد. این بدین دلیل است که خود عیسی به او گفته بود. «آمین آمین به تو می‌گویم وقتی که جوان بودی، کمر خود را می‌بستی و هر جا می‌خواستی می‌رفتی و لکن زمانی که پیر شوی دستهای خود را دراز خواهی کرد و دیگران تو را بسته به جایی که نمی‌خواهی تو را خواهند برد» (یوحنا باب ۲۱ آیه ۱۸).

عاقبت او چه بود؟

«پطرس به عنوان یک یهودی و اجنبی، محکوم شد تا تازیانه خورده و مصلوب شود. در چشم انداز این مرگ هراس انگیز، این رسول، گناه بزرگ خود را در انکار عیسی در زمان آزمون خویش به یاد آورد. او که زمانی آمادگی نداشت تا مصلوب شود، اینک تسلیم نمودن زندگی خود را برای انجیل، خوشی بحساب آورد. او که زمانی سرور و مولای خویش را انکار کرده بود مردن به شیوه سرور خویش را بیش از یک افتخار میدانست. پطرس صادقانه از گناهش توبه کرده بود و مسیح او را بخشیده بود، و با ماموریت بزرگی که برای خوراک دادن گوسفندان و بره‌های گله به او سپرده شد این آمرزش نشان داده شد. اما هرگز نمی‌توانست خود را ببخشد. حتی فکر درد و رنج آخرین صحنه وحشتناک نمی‌توانست از تلخی اندوه و توبه او بکاهد. به عنوان آخرین خواهش، او از جلادان خود درخواست نمود که بطور برعکس که سر به سوی زمین قرار گرفته شده باشد، به صلیب کشیده بشود. با درخواست او موافقت شد و به این صورت بود که پطرس آن رسول بزرگ، بر مرگ سر تسلیم فرود آورد.» - الن جی. وایت، اعمال رسولان صفحات ۵۳۷ و ۵۳۸. Ellen

G. White, The Acts of the Apostles, pp. 537, 538

و با این وجود، حتی با این پیش بینی که در مقابل وی قرار داشت، پطرس نگران سلامتی روحانی گله بود.

سوالاتی برای بحث

۱. در پرتو تمام چیزهایی که پطرس (و سایر نویسندگان کتاب مقدس) درباره نیاز مسیحیان به داشتن زندگی مقدس نوشته شده، چرا بسیاری از ما در «آنگونه که باید در عیسی باشیم»، ناتوان می‌مانیم؟
۲. فهرست داده شده در آیات ۵ تا ۷ باب ۱ دوم پطرس را در کلاس مرور کنید. درباره هر مورد صحبت کنید و از خود بپرسید: چگونه می‌توانیم این فضائل را خود بهتر نشان بدهیم و چگونه می‌توانیم به کسانی کمک کنیم که بدنال انجام این کار مشابه هستند؟

۳. با توجه به آنچه که از پطرس میدانیم، همانگونه که در اناجیل هویداست؛ آنچه که او نوشت، نشان دهنده کار عظیم و قدرتمندی است که عیسی در او انجام داد؛ حتی پرغمِ قصورها و شکست های قبلی وی. از مثال و عبرت او چه امید و تسلائی برای خودمان میتوانیم بیابیم؟

۴. پطرس در آیه ۱۲ باب ۱ دوم پطرس درباره «واقعیت جدید» نوشت. «واقعیت جدید» در زمان پطرس چه بود و در زمان ما چیست؟

۵. فردی نوشت، «مردگان بعد از مرگ چه اطمینانی دارند. مرگ چیزی است که زندگان با خود حمل می کنند.» ما مسیحیان چگونه باید مرگ را «حمل» کنیم؟